

дължавахъ да плача, и ангелитѣ сякашъ бѣха още надъ мене.

М. — Да?

Б. набл. — А най-вече плачехъ затуй, че между сѣн-
китѣ мъртавци видѣхъ и братъ си, който не думаше
нищо, а само ме гледаше, но въ погледа му се четѣше
страшно проклятие надъ мене.

М. — Успокой се. Сънищата не всѣкога казватъ
истината.

Б. набл. — Но, господинъ кандидатъ. Азъ искахъ
друго да ви питамъ. Дали човѣкъ наистина има душа,
която следъ смъртъта отива нѣкъде?

М. — Не знамъ. На този въпросъ още никой не е
отговорилъ положително, не мога и азъ да ти кажа
нищо.

Б. набл. — Азъ все мисля, че човѣкъ има душа.
Има душа, тъй поне ми показва нощешниятъ сънъ. —
Въ това време идватъ отъ лѣво I, II, III, IV и V бѣглеци,
които изглеждатъ доста пийнали.

I б. — Къмъ Митко: — Извинете, господинъ канди-
датъ. Нашиятъ Миле ни почерпи съ една крушова ракия,
която просто дращи на гърлото, но инакъ предразполага
къмъ философски размишления. Спорътъ ни е за вой-
ната и за човѣшката сждба.

М. — Умислено: — То е ваша работа.

II б. Следъ като всички сѣдатъ: — Прочие, азъ
съмъ за войната; даже — за по-честитѣ войни. защото
човѣчеството е като лозето. Винаги има нужда отъ
подрѣзване. Войнага изострюва инстинкта за самосъхра-
нение и прави човѣка по-буенъ, по-бодъръ. Тъй се
подмладява човѣчеството и става годно за по-добра
деятелностъ. Азъ съмъ за по-честото подрѣзване на човѣ-
чеството.

I б. — Споредъ моитѣ пкъ умозаклучения, вой-
ната е една неправда и азъ намирамъ, че сега свѣтътъ
се бие за нищо.

III б. — Не е вѣрно. Ние не се биемъ за нищо. Ние
се биемъ за нашето национално обединение и за осво-
бождението на поробенитѣ ни земи отъ неприятелитѣ.

V б. — Да да. Но и другитѣ държави не се биятъ
за нищо. Едни се биятъ за господство, други за инте-
ресъ, трети за честь.